

SEÑORA DE
LACIA

Valequí unha man de marcos en pers
e un brazo de precisión porcelana,
valequí unha espada negra e fura
de acalro que outro acalro non profana.

SEÑORAS DO PASADO

Unhas brancas camélias, outras flores de lis.

Álvaro Cunqueiro

SEÑORA DOS
TÚMULOS

Señora dos cabelos onte de outo
que andabas na luzada matutina,
é xa o peite sen prezo carbón mouro
no que o teu ollar triste se resigna,

señora destas pedras, e os cabelos
volvéronseche xa de prata vella
no transcurso dos fríos caramelos
do tempo que en olvido se enguedella.

Señora dos profundos que saías
cada mañá de nova primavera
do teu esquivo méxico fogar,

xa o tempo teu murchou, e xa desfías
a roca melancólica e severa
de non crermos en ti, de non soñar.

SEÑORA DA
LAGOA

Velaquí unha man de marbre ou cera
e un brazo de preciosa porcelana,
velaquí unha espada nobre e fera
de aceiro que outro aceiro non profana.

Valaquí un cadoiro de ouro grave
que dece undosamente sobre un colo
de perfecta caída, máis suave
ca pradela de liño azul maiolo.

Velaquí unhas augas cristalinas,
un vento solermiño que arrevoa
e un dourado radioso resplendor

escoando do fondo das retinas
da señara de artúrica lagoa
que ten na man a espada Escalibor.

A DONA CERVA

Onde vai dona Aldara
polo monte segredo
entre o esbúrdigo ucedo
que o vento abaneara?

Onde vai dona Aldara
pola montaña escura
entre a mesta espesura
que o sol non alumara?

Onde vai a doncela
tan garrida e bringuela
coma a cervo máis fina,

ou será aquesta cervo
que está morta na herba
pola frecha asasina?

A TABERNA DA
GALIANA

Se puñera taberna no camiño
a señora Galiana do ancho rir,
viñéralle proba-lo ilustre viño
moita xente de prol por llo sentir.

Se a branca man groliza da Galiana
quixera os claros viños escanciar,
inda se había ver unha galana
compañía chegando pra os catar.

Se a señora Galiana pór quixera
taberna de bo viño no rñeiro
onde todo camiño ten seu fin,

inda había de entrar algunha sera
o meu señor dón Álvaro Cunqueiro
por falar con Sinbad e don Merlán.

RESPOSTA Á
SEÑORA DAS
TESOURAS

Gústame máis a mirada
desta señora tan lourea
cá delicada tesoura
que amosa toda dourada.

Gústame máis esta fada
tan donairoza e tan bela
cá tesouriña amarela
que me ofrece a condenada.

Gústame máis a señora
que está na porta de fóra
do seu gardado penedo

cá rica tesoura de ouro
que forxou ferreiro mouro
nun obradoiro negredo.

INÉS DE CASTRO

Este brazo de límpido alabastro
e este colo de pálida azucena,
este ollo que brillou atal que un astro
e xa non se ha mollar por gozo ou pena,

e este liso cabelo que ía arrastro
detrás de leves pes nos corredores,
pertencen á señora Inés de Castro
que xace morta aquí polos traidores,

e esta man que foi rosa e é de neve
desgonzada e mortal e decaída
onde inda a corrupción se non atreve,
será bicada un día -xa podrida-

pola negra baballa venenosa
de quen tolleu a vida nesta rosa.